

Mawlana Shaykh Muhammad Adil ar-Rabbani

HZ. İBRAHİM'İN KALBİ GİBİ

Es-selamu aleykum ve RahmetuLlahi ve Berekatuhu.

Euẓu bi-Llahi mine ş-şeytani r-racim. BismilLāhi r-Raḥmāni r-Raḥīm.

Ve s-salatu ve s-selamu ‘ala Rasulina Muhammed’in Seyyidi l-evveline vel ahirin.

Meded yā ResūlaLlāh, meded yā Sādāti ‘Ashābi ResūliLlāh, meded yā Meşāyihinā,

Destur Mevlāna Şeyh Abdullāh el-Fa’iz ed-Dağistāni, Şeyh Muhammed Nazım el-

Hakkani. Meded. Tarikatuna es-Sohbe vel hayru fil Cemiyeh.

[...] Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem’in [Cuma Hutbe’de] hadisini okuduk,

لَا يَزَالُ أَرْبَعُونَ رَجُلًا مِنْ أُمَّتِي قُلُوبُهُمْ عَلَى قَلْبِ إِبْرَاهِيمَ يَدْفَعُ اللَّهُ بِهِمْ عَنْ أَهْلِ الْأَرْضِ،
يُقَالُ لَهُمُ الْأَبْدَالُ

“Ümmetimden, kalpleri Hz. İbrahim’in kalbi gibi olan kırk kişi kalacaktır. Allah onları, onlar vasıtasıyla yeryüzündeki insanlardan koruyacaktır. Onlara “el-Abdal” denir.” Kırk kişi, samimi insanlar, kalpleri Allah Azze ve Celle’ye yönelmiş, kalpleri Hz. İbrahim aleyhisselam’ın kalbi gibidir. Hz. İbrahim aleyhisselam büyük peygamberlerden biridir. Yedi peygamber vardır ki, bunlar “Ulu l-Azm”lerdir.

Çocukluğundan beri başına birçok şey geldi, birçok şey. Ve Allāh ﷻ ona gösterdi. Hiçbir yol göstermeden, Allah ﷻ onu peygamberliğe yöneltti. Nemrut’un olduğu bir yerde büyüdü. Nemrut bir zalimdi. Bütün bu bölgeyi, Akdeniz bölgesini, Ortadoğ’yu; çok büyük bir bölgeyi kontrol ediyordu. Bu bölgeyi kontrol ediyor ve insanları kendisine tapındırıyordu. İnsanlara onun heykelini yapmalarını emretti. Yani bir heykel veya buna benzer bir şeye sahip olmak iyi değil. Onun bir tane vardı. Hz. İbrahim’in babası değil, üvey babası Azer, heykelini yapıyordu ve bu Nemrut’tan faydalanıyordu. Fakat İbrahim aleyhisselam çocukken, neden bunu yaptıklarını merak ediyordu. Bundan sonra, insanların bu heykele taptiklarını ve onlardan hiçbir şey almadıklarını gördü. Ergenlik çağına geldiğinde, “Bu insanlar buna tapıyorlar; bu benim tanrım değil. Bu tanrı olamaz, onlara hiçbir faydası yok. Sadece bazı insanlar bundan faydalıyor, diğerleri ise onlara para ödüyor,” diye düşünüyordu. Ve Allah ﷻ ona Tanrı’yı araması için ilham verdi. Ayrıca Kur’an’da, gece vakti bir yıldız gördüğünde ondan memnun olduğu belirtiliyor. “Bu benim tanrım. Çok yüksek, çok parlak; çok güzel. Bu tanrı olmalı,” dedi. Bu yıldız belki bir gezegen veya benzeri bir şeydi. Biraz sonra kayboldu. Dedi ki, “Tanrı’nın kaybolmasını sevmem. Bir gelir, bir gelmez. Bu bana göre değil.” Ondan sonra bir ay gördü. Dedi ki: “Bu ay, bu gezegenden, bu yıldızdan daha çok parlıyor. Bu tanrı olmalı.” Fakat biraz sonra ay da kayboldu. Dedi ki: “Ah, bu da tanrı değil. Bundan hoşlanmam.

Mawlana Shaykh Muhammad Adil ar-Rabbani

Belki kaybolurum. Başka bir şey aramalıyım.” Ondan sonra gündüz geldi, güneş parlıyordu. Her şey belirdi ve büyüktü, bu yüzden dedi ki: “Bu daha büyük. Bu tanrı olmalı.” Bundan sonra elbette güneş de battı. Ona “O da değil,” denildi. Dedi ki: “Bunu kabul edemem. Ben, Tanrı’ya bir şey koyanlardan değilim. Benim yalnızca bir Tanrım var.” Allah ﷻ ona açtı. İnsanlara, “Ne yapıyorsunuz! Bu iyi değil. Bunu yapmayın” demeye başladı.

Bazıları mutluydu ama bazıları değildi. Bazıları şikayet ediyordu. Ancak özel olarak bir kutlama günü gelene kadar hiçbir şey olmadı. Ve o gün, hepsi şehir dışındaydı, bu yüzden putlara tapınılan tapınağa girdi. Bir balta aldı ve hepsini kırdı. Sonra, baltayı en büyük olanın eline verdi. Bu insanlar geri döndüklerinde, bu tapınağa bakıyorlardı; orada olanlara şaşırdılar. Nemrut da bunu duydu. “Bunu kim yaptı?!” dedi. “Bir çocuğun, “Yaptığın iyi değil. Bundan bir fayda yok” dediğini duyduk. Belki de o yaptı. Bunu yaptığından eminiz” dediler. Seyyidina İbrahim’i getirdiler ve ona “Bunu kim yaptı?” diye sordular. “Baltayı görüyorsun, elinde [en büyük put], bunu o yaptı” dedi. Nemrut, “Sen delirdin mi? Bunu nasıl yapabilir? Hiçbir şey yapamaz. Sadece orada duruyor. Taştan yapılmış” dedi. O zaman, bunun bir tanrı olmadığını, sadece bir taş olduğunu; başka bir şey olmadığını kanıtladı. Herkes onunla aynı fikirdeydi.

Ve artık insanlar bu Nemrut putuna tapmayacakları için Nemrut çok öfkелendi. Bu yüzden onu yakaladı ve büyük bir ateş yaktı. Belki 40 gün, belki de aylarca odun topladı, öyle ki bir odun dağı gibi oldu. Bu odunları yaktı ve büyük bir yangın çıktı. Ama ateşe yaklaşamadılar çünkü belki bir kilometre öteden her şeyi yakıyordu. Oraya nasıl ulaşacaklarını merak ettiler. Bunun üzerine bir mancınık yaptılar. Eskiden mancınıkla taş atarlardı. Bunun üzerine Hz. İbrahim’i oraya oturtup ateşe attılar. Allah Azze ve Celle, her şeyin Allah’ın ﷻ elinde olduğunu söyler. Allah ﷻ ateşe, “Ey ateş” dedi, ‘يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا’, ‘وَسَلَامًا عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ’, ‘Kulnâ yâ nârû kûnî berden veselâmen ‘alâ ibrahîm’, “Ey ateş! İbrahim’e karşı serin ve esenlik ol” dedik.’ (Kur'an 21:69). “Serin olun, İbrahim aleyhisselam için yeşillik ve su olsun.” Ateş çok kuvvetli olduğu için Seyyidina İbrahim’e bir şey yapamadılar. Allah ﷻ insanların Seyyidina İbrahim aleyhisselam’a uymaları için bunu bir mucize yaptı.

Fakat Nemrut, kibirinden dolayı olanları kabul etmedi. İbrahim aleyhisselam’a tabi olmayı kabul etmedi. Hz. İbrahim aleyhisselam’a karşı büyük bir ordu hazırlıyordu. Allah ﷻ da çok küçük, çok zayıf bir böceklerle mucize gösterdi. Onlara bir sivrisinek gönderdi. Sivrisinekler bulut gibi üzerlerine geliyordu. Bir ordu vardı, demir giymiş bir ordu. Bu sivrisinek onların arasından içeri girdi. Allah ﷻ bu sivrisineklerle bizim zamanımızdakilerden farklı bir güç verdi. Onlara iskelet bırakarak saldırdılar. Her şeyi yediler. Bir kısmı kaçıyor. Nemrut da kaçtı ve kendini kalesine kilitledi. Fakat Allah ﷻ ona sivrisineklerin en zayıfını gönderdi. Hatta sakattı. Burnundan girip beynine ulaştı ve

Mawlana Shaykh Muhammad Adil ar-Rabbani

yemeye başladı. Her yediğinde o kadar çok acı çekiyordu ki, başını vuruyordu ve sivrisinek bir anlığına duruyordu. Bu sivrisinek yavaş yavaş - bu da Allah Azze ve Celle'nin bir mucizesiydi - giderek büyüyordu. Öyleyse kafasına daha da güçlü vurmaları gerekiyordu. Bu, Allah Azze ve Celle'nin onu ahiretten önce dünyada azaplandırmak istemesi, kabul etmesi için istemesi ama kabul etmemesidir. Bu, insanların sıfattır. Bazı insanlar bir şeye sahip olduklarında onu [kabul etmezler] - insanın en kötü sıfat kibirdir. Bazı insanları kendinden aşağı görmek. Bu yüzden herkesi kendinden aşağı görüyordu. Yani hiç kabul etmiyordu. Bunu uzun süre yapmaya devam ettiler. Sonunda acıdan bağırmaya başladı. Onu duydular ve kafasına çok sert vurdular, kafası kırıldı. Başı açıldığı için öldü ama sivrisinek hala hayattaydı ve bir kuş kadar büyüktü; o kadar.

Elbette Hz. İbrahim aleyhisselam'ın birçok mucizesi vardır. O aynı zamanda peygamberlerin, yüzlerce peygamberin babasıdır. Soyu ikiye ayrılmıştır, biri Hz. İshak'tan, diğeri Hz. İsmail'den gelmektedir. Hz. İshak'tan Hz. Musa ve diğerleri, Beni İsrail gelmektedir. Bunların hepsi Hz. İshak aleyhisselam'ın soyundan gelmektedir. Ve Peygamber Efendimiz ﷺ da Hz. İsmail'in soyundan gelmektedir. Dolayısıyla Hz. Peygamber Efendimiz'in ﷺ büyük babasıdır. Bunun için O ﷺ hadislerinde kalbinin imanla dolu olduğunu da söylemektedir. Onun için, her vakit namazda, "ve ala Seyyidina İbrahim" deriz. Her namazda Seyyidina İbrahim'i de anıyoruz.

Elbette Hz. İbrahim aleyhisselam da birçok şey yapmıştır. Bunlardan biri, en büyüğü, İslam'ın rükünlerinden biri; ki bunu yapmalıyız: Hac. Kabe'yi o inşa etmiştir. O ve Hz. İsmail Kabe'yi inşa etmişlerdir. Ve elbette ki çok büyüktür, belki 10-12 metre uzunluğundadır. Alıp inşa ediyorlardı. Bu da bir mucizedir ve hala oradadır. Kabe'yi nasıl inşa ettiği bir mucizedir. Kabe'nin önünde Makam-ı İbrahim vardır. Bazıları Kabe'yi defalarca yıktılar ama bunu yıkamadılar. Çünkü bu, Kabe'yi inşa etmek için bir [merdiven] idi. Bu taşın üzerinde duruyordu ve taş böyle yukarı çıkıyor, aşağı iniyordu. Bir tane dikmek istediğinde, bu taşın üzerinde durur ve uçardı. Çünkü sadece o ve oğlu İsmail aleyhisselam vardı. Onlara yardım edecek kimse yoktu. Elhamdülillah, bitirdiğinde Allah Azze ve Celle ona, "İnsanları hacca çağır" dedi. Ama etrafta kimse yoktu; sadece ikisi vardı. Ama hiçbir şey söylemedi. İnsanları sadece ezan gibi hacca çağırıyordu. Ama orada kimse yoktu. Peygamber Efendimiz ﷺ şöyle buyuruyor, bu ezan, hacca gitmiş veya gidecek olan herkesin bu ezanı duyduğu anlamına gelir. Yani milyonlarca ve milyarlarca insan bunu duymuş ve yüzyıllar sonra, binlerce yıl sonra bu davete gelmişler. Bu, Allah'ın ﷻ Hz. İbrahim aleyhisselam aracılığıyla yaptığı davettir.

Allah ﷻ kalbimizi, Peygamber Efendimiz'in ﷺ buyurduğu gibi, kendi kalbi gibi kılsın. "الصَّابِرِينَ وَالصَّادِقِينَ وَالْفَائِتِينَ وَالْمُنْفِقِينَ وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَسْحَارِ", "Essâbirîne ve-ssâdikîne velkânitîne velmunfikîne velmustagfirîne bil-eshâr", "Sabreden, dürüst olan, huzurda boyun bükten, hayra harcayan ve seher vaktinde Allah'tan bağış dileyenler (içindir)."

Mawlana Shaykh Muhammad Adil ar-Rabbani

(Kur'an 03:17) diyor Peygamber Efendimiz ﷺ. Bağışlanma dilemek, gece gündüz dua etmek ve Allah'tan af dilemek. Allah ﷻ hepinizden razı olsun, inşallah o yolda Seyyidina İbrahim aleyhisselam'ın kalbine gibi sahip olursunuz. Allah ﷻ sizden razı olsun.

Ve-min Allahi t-tevfık. El-Fatiha.

Mevlana Şeyh Muhammad Adil er-Rabbani
24 Ekim 2025/ 03 Cemâziyelevvel 1447
San Esteban Dergahi – Córdoba, Arjantin